

HVERKEN TERRORISME ELLER TERRORBEKÆMPELSE

den usynlige komité

OVO press

HVERKEN MARTYRIET ELLER VELFÆRDSSTATEN

Oversætterens indledning til de fire teser fra den usynlige komité bragt i den "internationale avis" *Guccio*

Forbemærkninger til dette efterår og denne tekst

Det er en lang historie, der foreløbigt kulminerede den 13. november 2015. Og uanset om sådanne begivenheder finder sted for at bekræfte en sag, det angiveligt er værd at ofre sig selv og andre for, eller om de finder sted for at kunne skrue op for statens undtagelsesbeføjelser, så udgør de i begge tilfælde forsøg på at krænke og kue det afgørende ved menneskeartens potentialitet: at menneskene kan forblive i live på planeten, indtil de dør af naturlige årsager, dvs. af sygdom eller ved naturkatastrofer. Der er imidlertid ingen religion eller stat, der har opretholdelsen af menneskehedens potentialitet som sit formål. Tværtimod er alle religioner og alle stater ude på at instrumentalisere artens muligheder til egen fordel.

I forlængelse af den statsteologiske konflikt, der er knyttet til den syriske revolutions nederlag, til racismen i Europa, der også er forbundet med presset fra revolutionen og opstandene i nærheden, samt til forsøget på at mobilisere Vestens offentligheder til fordel for terrorbekæmpelse, har jeg formuleret fem punkter, der kan indlede min oversættelse af de FIRE TESER TIL EN FOREBYGGENDE NEUTRALISERING AF TERRORBEKÆMPELSE (http://destroika.noblogs.org/files/2015/02/A4_download.pdf). De fire teser var tydeligvis tænkt som et oplæg til protestmødet i Frankfurt den 18. marts 2015 i anledning af indvielsen af Den Europæiske Centralbanks nye bygning i bydelen Ostend. De udgør en tekst, der var så generel, at den ikke kunne efterleves i marts i år; men den usynlige

HVERKEN TERROR ELLER TERRORBEKÆMPELSE

"Fire teser til en forebyggende neutralisering af terrorbekæmpelse" af den usynlige komité er oversat fra fransk til dansk af Carsten Juhl efter "Quatre thèses pour une neutralisation préventive de l'antiterrorisme", <<https://lundi.am/Quatre-theses-pour-une-neutralisation-preventive-de-l-antiterrorisme>>

Udgivet af OVO press, 2016
Grafisk form: Rasmus Graff
Tryk og indbinding: Balto Print

OVO #22
ovopress.net
ISBN 978-87-93312-13-5

komiténs fire teser stiller ikke desto mindre fortsat de afgørende spørgsmål til enhver taktik i Vesten, der vil undergrave pengeøkonomien og den diskurs, økonomiens stater forsøger at opretholde.

Den overordnede titel til denne OVO-publikation er inspireret af situationen i Italien 1977-1978, hvor de autonomes synspunkter og dagbladet *Lotta continua*s position blev sammenfattet i parolen “Hverken med De Røde Brigader eller med staten”. Det var i den italienske udgave af “blyårene”, hvor der i øvrigt var to terrorismer i gang *uden for* de autonomes “77-bevægelse” (*il movimento del 77*):

1. Den “sorte terrorisme”, der gik efter at anbringe bomber ved offentlige steder, såsom banker, markedspladser, togvogne, venteværelser.

2. Den “røde terrorisme”, der gik efter at ramme, evt. bortføre ledende erhvervsfolk eller politikere som f.eks. Aldo Moro.

Så den 13. november i Paris minder mest om den fascistiske terrors bomber på Piazza Fontana (i Milanos centrum, 12-12-1969: 17 omkomne) eller i venteværelset på Bolognas Centralstation (2-08-1980: 85 omkomne).

Men til den usynlige komiténs oplæg til marts-aktionen i Frankfurt:

I — Aktionen som selvstændig begivenhed

Aktionen blev ikke en handling, der kunne ramme et mål inden for kapitalkommandoen (eksempelvis Den Europæiske Centralbank, som det var meningen med aktionen den 18. marts i Frankfurt), men snarere symbolisere, at der gives en stræben mod et alternativ til pengene, og ikke mindst at denne stræben har en kraft, der kan legemliggøres. Inkarnationen

blev derfor en slags symfonisk opbrud en tidlig morgenstund (kl. 5.30) mellem morgenduelige, sort- og hætteklædte europæere og nogle fåtallige og tillige overrumplede, uniformerede forbundsbetjente (de civilklædte står åbenbart senere op). En slags ouverture til den rituelle manifestation mange timer senere, der så finder relikvier fra et autonomt-autentisk Aurora i form af nogle angrebne politistationer, ødelagte bankfilialer og udbrændte politibiler: Morgenrødens lugt af ild i dæk, en hurtig fortælling om svedent gummi og forduftede brandstiftere. Se den veltempererede beskrivelse: <https://lundi.am/Francfort-le-18-mars-2015>.

At aktionen kunne finde sted, og alle de morgenduelige vendte tilbage til deres baser rundt omkring på minikontinentet, skyldtes en kombination af to forhold:

1,1. — At der kan planlægges handlinger, der omfatter 200 personer fra hele Europa, uden om kontrollen; det vil også sige uden at planlæggerne har efterladt sig ret mange digitale spor. Planlæggerne besidder med andre ord et konspiratorisk snilde, dvs. at de er trænede i at handle koordineret og organiseret. En træning som mere har at gøre med indarbejdelsen af en kode for fjendtlighedsindet etisk adfærd, end for oprettelsen af et avantgardeparti. De to udelukker ganske vist ikke hinanden, men den første udgør endnu en ganske frisk mulighed: Det er muligt at få gennemtænkt fjendtlige følelser allerede nu, og beskrivelsen af den 18. marts i Frankfurt viser, at det allerede nu kan lade sig gøre at have styr på ganske mange militantes akutte modvilje mod kapitalismen.

1,2 — At Forbundsregeringen tydeligvis havde pålagt “ordensmagten”, at “håndhæverne” ikke skulle skyde med skarpt. – Ingen Benno Ohnesorg, Carlo Giuliani eller Rémi Fraisse

denne gang. End ikke et “skyd efter benene” som i København i sin tid. Magten følte sig med andre ord ikke truet på noget afgørende punkt; dvs. at de par ødelæggelser den 18. marts var indkalkulerede “faux frais”. Den Europæiske Centralbank har flere større kapitaldannelse imod sig, ja, måske en hel nationalstat, i det mindste den græske, så 200 revolutionære europæeres ryk i de universalier, der henviser til det pengeløse samfund, fremviser en potentialitet, Den Europæiske Centralbank ikke var og måske aldrig vil være i stand til at forstå. Kapitalen tilhører ikke mulighedernes rige, den har kun en fremtid i kraft af sin magt til at opretholde en pengeøkonomi. Det fik de revolutionære så påvist endnu en gang, uforsagt og uden ofre. Og det var nok det bedste ved aktionen i Frankfurt: Konfrontationen fik lov til at stå alene, uimodsagt og uden at der blev ofret til den.

II — Teorien efter afslutningen af Homo Sacer-arbejdet

At få åbnet umiddelbarheden, så den får bekræftet noget andet end subjektivitet, udgør indholdet i Agambens sidste bind *Homo Sacer: L'uso dei corpi*, kroppenes brug (*Homo Sacer IV*, 2, der udkom i september 2014). Hele Kants arbejde med den anden kritik (*Kritik af den praktiske fornuft*) går også på dette, selvom det alment subjektives gyldighed tynder ud med kritikken af instrumentaliserings af den anden, af næsten.

I *Homo Sacer*-arbejdet er der to afgørende indsigter, der på et overordnet plan kan råde bod på de antinomier, den republikanske etik har kæmpet med fra Immanuel Kant til Hannah Arendt:

II,1 — Der skal ikke ofres. Så ingen militant kan ofre sig for en sag. Aktionen må være indlejret i forholdet mellem teori og

liv, og er aktivisten ikke i live bagefter, så er aktionen ikke i stand til at etablere en alternativ praksis af betydning for den livsform, som skal omfatte en anden relation mellem teori og praksis og en anden vægtning inden for dikotomien *zoè/bios*. Døden kan aldrig styrke immanensplanet, eftersom selve styrken må indgå i den potens, der skal oparbejdes, opelskes, fremmes og tydeliggøres ved en liv- og teorisamlende praksis, der kan afsnøre de revolutionære anordninger, som har magtet at afsætte suverænen. Den revolutionæres død svækker derimod potensens tilstedeværelse i den omkalfatring af magt, der åbner for en anden livsform. “Målet helliger” med andre ord kun “midlerne” inden for en teologi om hellighed. Og revolutionen er det modsatte af teologi.

II,2 — Derfor er der heller ikke nogen suveræn modposition, der indgår i den omstyrtende proces: ikke i de revolutionære anordninger og slet ikke i den praksis, der er resultatet af revolutionen. Kan først et revolutionært parti og siden et proletarisk diktatur komme på tale, så må de være ikke-ekskluderende; altså hverken et parti af indforskrevne medlemmer eller et diktatur med en stat. Det er ved selve deres tilblivelse som kvalitetsløse singulariteter, at det fælles i hele processen tydeliggøres. Det fælles er det stof, aktioner gøres af, dvs. liv og teori: prøvende, udøvende, hypoteserigt, på mange måder lig kunstneriske undersøgelser, men uden den adskillelse, der splitter de skabende fra det skabte.

III — Revolutionens betydning

Hvad vil en revolutions primat sige, når vi først har etableret aktionens plads mellem det umiddelbare og universalierne? Og kan revolutionens forrang fortsat fremhæves, når ingen må

bryde imperativet om at forblive i live under konfrontationen med suverænen? Det er vanskeligheden ved det messianske skift fra *homo sacer* til *homo saviour*: Der er ingen revolutionsledere at balsamere og ingen martyrer at afbillede bagefter. Forløsningens bærere er hvilke-som-helst-frelserere med andre ord.

Men der vil være en konfrontation. Derfor er de fire teser bragt i *Guccio* vigtige. Modstanden mod den angivelige “Antiterrorisme” er en omfattende politisk opgave. Er spørgsmålet om livsform et resultat af processen med at etablere en praksis, som forbinder livet med teorien, så vil der i denne praksis også skulle indgå en teori, der har beskæftiget sig med bekæmpelsen af den nævnte “Antiterrorisme”.

Det er naturligtvis suverænen, der har udviklet rædselsemet, dvs. terroren, for på denne måde at kunne placere det rædselsvækkende uden for suverænitets selvopretholdende teknik. Udelukkelse skal adskilles fra rædsel, selvom de materielle og objektive vilkår udpeger udelukkelsen som rædsels grundlag: Denne udpegning hedder Lampedusa. Suverænets modstykke til Lampedusa er det tilbagevendende ritual med at dræbe børnene i Gaza, og det bekræfter blot dette: Det er terrorbekæmpelsen, der på det politiske plan kan opretholde rædselsregimentet i verden. Ingen anden politik kan det. – Tillige og i øvrigt bekræfter de historisk forbundne kar Auschwitz-Gaza den grundlæggende *homo sacer*-indsigt om, at gårdsdagens ofre kan blive morgendagens bøddler. Derfor kan og skal ingen ofre sig for revolutionen. Revolutionens anonyme fælleskab må være overvældende.

IV — De fire teser og situationen. I historien og nu

Ikke desto mindre må der rejses barrikader mod suverænen altomfattende provokationssystem. Både konkrete barrikader

og moralsk-abstrakte. For de nationale demokratier i Vesten styres ved hjælp af etnokratiske medianordninger, der bekræfter fordomme, uvidenhed og løgn, dvs. ved hjælp af det såkaldte “skuespilsamfund”. Nogle nationaldemokratier er selvfølgelig værre end andre, blandt disse er det danske, det ungarske og det israelske nationaldemokrati de værste. Enkelte lande har forsøgt at reformere sig selv som nationaldemokratier, eksempelvis Grækenland og Spanien, men har blot fået bekræftet, at reformisme ikke er noget alternativ til revolution. Det var den ikke i Tyskland i 1919, i Italien i 1920, i Spanien i 1936, i Ungarn i 1956, i Polen og Italien i 1970’erne, i Ægypten og Tunesien i 2011, i Bosnien-Herzegovina i 2014. Og får suverænen ikke etableret reformistiske forestillinger i befolkningen, så står der en vrimmel af kirker og mafiaer parate til at hjælpe med at erstatte alternativet reform/revolution med borgerkrige (Afghanistan, Irak, Syrien, Ukraine, Yemen osv.), der så atter muliggør en vækst i førnævnte provokationssystemets ideologi om terrorbekæmpelse.

Inden for den “højere politik” kan de revolutionære håbe på, at nogle stater forholder sig neutrale, når det går løs. Eksempelvis at Brasilien, Sverige og Vatikanet gør det. Endvidere, at ikke alle stater kan få deres befolkninger til at marchere i takt, eksempelvis at nederlagene endnu hjemsøger bevidsthederne i Tyskland, Italien og Japan.

Dette fjerde punkt i min indledning er det strategiske. De fire teser fra *Guccio* er nok mere taktiske, eftersom den fjerde tese eksplicit efterlyser en “mod-strategi”. Ikke desto mindre så forbinder strategi og taktik kun det umiddelbare med det universelle, når suverænen er overvældende. Den fjerde teses sidste punkt (punkt 5) er derfor altafgørende: Bliver debatten om en strategi ikke international eller “i det mindste” europæisk, som det hedder, så er initiativet til den enten for tidligt ude eller for sent på den i denne omgang. Derfor

er en historisk og en dagsaktuel analyse fortsat begge meget nødvendige: Hvad er læren fra de forrige revolutioner – den russiske, den tyske og den kinesiske i tyverne, og den spanske i trediverne? Og hvad er læren fra de mange kolonikrige, der fulgte i kølvandet på Anden Verdenskrig? Hvad indeholdt Maj 68: Hvad skete der i USA i 1960'erne og i Italien i 1970'erne? Hvor meget har ændret sig siden da?

V — Den danske ødemark

I landet Dødemark er der ingen offentlighed, der er interesseret i verden. Landets befolkning har den 18. juni 2015 stemt på partier, der alle er isolationistiske. Den største befolkningsandel har stemt for Venstre og Dansk Folkeparti, der til og med er eksterminatoriske. Dødemark er et rent etnokrati, renere end Israel, der dog har en velorganiseret arabisk opposition. Derfor er Gaza et hovedanliggende for de revolutionære i Dødemark.

Lad mig derfor til slut i denne indledning trække nogle linjer til begyndelsen: Siden Murens fald og især efter oprettelsen af den globale undtagelsestilstand med *September Eleventh* og genindførelsen af tortur i de forhørsmetoder, der anvendes af Vestens politi og militær, er der kommet noget jaget over de levende i Verden, når man ser bort fra den protestantiske befolkning i Nordamerika og Nordeuropa samt deres allierede i Israel, Saudi-Arabien og Kinas Kommunistiske Parti. Protestanterne, Israel, Saudi-Arabien og KKP udgør den nye overklasse, verdensaristokratiet. Agamben gav denne jagt på de andre en historie og en teori i den første bog om *homo sacer* i 1995. Men selve Homo Sacer-projektet begyndte med en dobbeltkronik om flygtningens status i dagbladet *Libération* for 22 år siden (juni 1993), og to år senere fik projektets kritiske del så sin foreløbige konklusion i den første *Homo Sacer*-bogs slutaf-

snit om “lejren som det modernes *nomos*”. En konklusion, der fortsat gælder, selvom den i dag er lidt trængt af systemkritiske og revolutionære oppositioner i Tunis, Cairo, Athen, Madrid, São Paulo, Santiago, Istanbul, Sarajevo, og især Aleppo, der fremstår som vor tids Barcelona 1936. Men stater er svære at styrte; selv Assadbrødrenes lille restmafia-stat i Damaskus er ikke faldet endnu.

Gaza er imidlertid prototypen på den *verdenslejr*, den danske regering og det danske folketing ønsker at oprette syd for Dødemarks grænsebomme. Og som den danske befolkning stemte for den 18. juni 2015, ligesom et israelsk vælgerflertal havde gjort det den 17. marts 2015. – En verdensbevægelse mod terrorbekæmpelse burde derfor bære navnet Gaza.

Decembernote om volden (i stedet for et efterord)

At erklære, love, true, hidkalde, bønfalde, og altid gøre det ved at fremvise det sagtes spektakulære kropslighed, der nu er globalt spektakulær, samt ikke mindst fremvise det sagtes kropslige relation til døden, som tilkommer såvel offer-modtageren som den selvopoffrende udsiger: disse er udtryk, der skaber kollektive identiteter, som er stærkere nu end nogensinde, fordi de er uhåndgribelige og alt mere indholdsløse.

— Per Aage Brandt, “Identité et violence – Pour une sémiotique performative” [Identitet og vold – For en performativ semiotik], forelæsning afholdt i Limoges, 26. november, 2015.

“Identité et violence” er givetvis det mest betydningsfulde, der er skrevet om den “mimetiske vold” siden René Girards arbejde fra 1972, *La violence et le sacré* [Volden og det hellige] og

dens efterfølger ti år senere: *Le Bouc émissaire* [Syndebukken]. Og den er uden den bizarre tilpasning af arvesynden, vi finder hos Girard: Den franske antropolog og litteraturteoretiker opererede med et afledt skyldsbegreb, hvorved det blev ham muligt at skelne mellem en syndebuk, som tilskrives skyld, og en syndebuk, nemlig den korsfæstede, som tilskrives uskyld. Den uskyldige “buk”’s uskyld skulle så være skyld i den kristne vækkelses primat, hvorved martyriet – naturligvis de kristne martyrs Kristus-imitation – blev i stand til at udvide og udbrede evangeliet om en selvopofrende, uskyldig gud. I Girards fortolkning er syndebukken en anordning og forskelsmærke, der kan fabrikere overgange fra en oprindelig vold til en moral (*Le Bouc émissaire*, Paris: Grasset, 1982, s. 118 og videre). På dansk er denne tænkning, der her er gengivet stedmoderligt, blevet præsenteret af Hans J. Lundager Jensen i monografien *René Girard* (forlaget Anis, 1991). Se også Peter Kemps anmeldelse “Syndebukken og vor kultur”, in: *Politiken*, 7-03-1991. (René Girard døde den 4. november i år. Se Jean Birnbaums fine nekrolog i *Le Monde*, 6-11-2015.)

Per Aage Brandts omfattende Limoges-forelæsning har så en anden funktion, nemlig at få tænkt terrorismens handlinger i forhold til udøvelsen af den højeste vold: menneskedrab. Og teksten når meget langt i sin bestemmelse af terrorismen: Den må analyseres ud fra voldens betydning for at kunne opretholde en i øvrigt indholdsløs identitetsfølelse, dvs. en meningsløs opretholdelse af “mening” for nu at parafrasere Brandts artikel om Charliesagen i *Weekendavisen*, 23-01-2015.

Identitetstrangen er da også det værste “teoretiske” biprodukt af krisen og krigene, og den kommer det revolutionære engagement i forkøbet, fordi dette engagement er så krævede, eksperimenterende og filosofisk. Politik ligger lige langt fra forbrydelsen som fra filosofien, og koblingen til forbrydelsen

– martyriet, heltedåden = selvmord og mord – er indeholdt i de tre monoteistiske religioner ud over at være forberedt og fremelsket af alle stater, eftersom de alle har oprettet hær og politi med henblik på at ofre deres ungdom til fordel for Leviathanen, suverænen, nationen, etnokratiet, moskeen, kongen, kaliffen, kirken. Så når revolutionen er vigende, som den har været siden Aleppokommunen blev endelig overladt til sig selv i september 2013, så vokser identitetsbehovet som en stor erstatningsbyld blandt alle de unge, der føler, hvor akut krisen og krigen er blevet. Og det vrirler med generaler, imamer og præster, korps, mafia og moskeer, der kan tilbyde en eller anden bandeidentitet til de unge i eller fra det opløste Mellemøsten. Camatte og Collus tekst “Om organisation” henter her hele sin mening. Se min *Hvad der ikke kunne fortsætte og hvad der ikke kunne begynde*, Kbh.: Billedkunstskolernes forlag, 2014. Heri er “Om organisation” oversat s. 44-64.

I *Nitten semiotiske smuler*, Kbh.: Basilisk, 2014, s. 59-103, analyserer Per Aage Brandt i øvrigt og prækursorisk såvel identitetstemaet som mistankens “teatralitet” og topik.

Carsten Juhl
Kbh., 6-12-2015

den usynlige komité

**FIRE TESER
TIL EN FOREBYGGENDE
NEUTRALISERING AF
TERRORBEKÆMPELSE**

1 Terrorbekæmpelse* er ikke en form for retslig undertrykkelse, men en regeringsmåde

Argumenter

a — I modsætning til, hvordan det fremstilles, så er terrorbekæmpelse i hovedsagen ikke rettet mod dem, som den rammer, men mod befolkningen i al almindelighed. Ved at slå til over for nogle enkelte bliver den indrettet til at få en virkning på alle andre. Uanset om det er for at berolige sidstnævnte ved at fremme fiktionen om, at regeringen er til for at beskytte dem mod de mange farer, eller om det er for at sprede en vis ængstelse, en rædselstilstand og en belejlig handlingslammelse i befolkningen: Ved at slå til over for en enkel bliver hundrede ængstelige.

Det er aldrig et ubetydeligt øjeblik, når en opgradering af “terrortrusselniveauet” finder sted. Og man bør huske på, at længe før Edward Snowdens afsløring af programmerne for generel overvågning af kommunikation, havde *Patriotic Act* af 2001 og den engelske *Terrorism Act* af 2000 tilladt overvågning af alle under henvisning til “kampen mod terrorisme”.

b — Antiterrorismens tilblivelseshistorie fører os tilbage til Algerkrigen. Dengang var terrorbekæmpelse betegnelsen for en lyssky aktivitet, der blev udført af grupper som *la Main Rouge* [Den røde hånd], og disse grupper

var blevet dannet af de hemmelige franske tjenester for at provokere FLN [Den nationale befrielsesfront] ved at gennemføre såvel clearingmord som bombeattentater mod den algierske civilbefolkning. Denne tilblivelseshistorie fortsætter i lige linje til den “strategia della tensione” [strategien til at fremkalde spænding], som blev iværksat i Italien i 1970’erne for at imødegå den revolutionære bevægelse. Historien omfatter så sidenhen GAL (Groupes Antiterroristes de Libération [De antiterroristiske befrielsesgrupper]) i Spanien og Frankrig: Styret af det spanske indenrigsministerium gennemførte de mellem 1983 og 1987 mere end 35 operationer vendt mod det baskiske ETA, atter mord og attentater. Under retssagen mod GAL erklærede general José Antonio Sáenz de Santamarià, der ledte den spanske *Guardia Civil*: “Den antiterroristiske kamp lader sig ikke gennemføre inden for lovens rammer. Hvad dette angår, befinder vi os oftest på kant med loven eller uden for loven, og somme tider inden for lovens rammer... men der gives ingen anden fremgangsmåde end at benytte sig af ureglementeret krig mod de typer, der skyder på en bagfra. Lovregler er en god ting, men vi kan ikke efterleve dem på nogen bestemt måde, eftersom de går terroristernes ærinde.” I et interview til dagbladet *El País* i 1995 tilføjede han: “Der er noget man ikke må gøre i den antiterroristiske kamp. Gør man det alligevel, skal man ikke sige det. Bliver det påtalt, må man benægte det hele.”

c — Terrorisme er faktisk ikke nogen retslig kategori. Der gives ingen *juridisk* definition på terrorisme. Det er

derfor, der er så mange af dem; mere end hundrede forskellige definitioner rundt omkring i verden. “Terrorisme” er en *politisk* kategori: Den er den umulige oversættelse til rettens sprog af den politiske kategori “fjende”. Den er terrorist, som er blevet erklæret for at være en sådan af suverænen, eftersom det er suverænenes prerogativ at udpege fjenden.** Det sker derfor ikke sjældent, at gårsdagens “terrorist” bliver til suveræn efter et regimeskift og omvendt: Såvel Yitzhak Shamir som Nelson Mandela har stået i spidsen for “terroristiske organisationer”, før de blev statsoverhoveder. Og for nylig var det det, der skete for de Muslimske Brødre i Ægypten. Få dage før han måtte tage flugten i sit private jetfly, kaldte Ben Ali de demonstranter, der meget snart skulle blive “revolutionens helte”, for “terroristbander” i tunesisk fjernsyn.

d — Den udenomretslige terrorbekæmpelse, der ved hjælp af missiler affyret fra droner eller ved specialoperationer over alt i verden henretter, før der er afsagt nogen dom, lader sig ikke adskille fra retsvæsenets terrorbekæmpelse, der fører uendelige retssager og fængsler i årtier, eller lader være. Det er to sider af en og samme regeringsmåde, og det vil sige af en krig, der føres mod befolkningen, mod selve muligheden af en opstand.

2

Terrorbekæmpelse er navnet på en krig, på en psykologisk verdenskrig

Argumenter

a — Vi har nu i hundrede år, faktisk siden Første Verdenskrig, vidst, at krig ikke bare er et militært fænomen, men en total samfundsmæssig kendsgerning, eftersom en sejr må inddrage såvel industrien som sundhedsvæsenet, såvel propagandaen som kontrollen over adfærdsformerne. Det er imidlertid først med afkolonialiseringens krige, at det *psykologiske* aspekt ved krigen er blevet opfattet som det centrale. Og det er ikke overraskende, da afkolonialiseringens krige var krige, der blev ført *inden i* befolkningen og *mod* den. Derfor har den psykologiske aktions teknik siden spredt sig over alt, fra markedsførelsen over politiet til politikken. Hvem har i dag ikke til hensigt at erobre hjerter og sind? Fra popstjernen over generalen i felten til det multinationale selskab.

b — Uanset om den psykologiske krig består i at udføre tortur, manipulere offentligheden eller infiltrere en organisation, så sigter den på at forme opfattelser, modstanderens opfattelse, ens egne tilhængeres opfattelse eller de opfattelser, der kan frembringes i befolkningens flydende masser. Den er et indgreb i det mentale rum, enhver benytter for at orientere sig i livet, og et indgreb i

fjendens kampvilje, som enhver effektiv kamp er afhængig af. I en bemærkning forfattet den 24. oktober 1954 til den amerikanske udenrigsminister John Foster Dulles, definerede daværende præsident Dwight D. Eisenhower en sådan krig som alt og ingenting: “Fra at afsynge en fædrelandssang til at gennemføre en krævende sabotage.” I sin “Oplysning vedrørende det indenlandske territorieforsvar og den psykologiske krig” under Algerkrigen får den franske hær karakteriseret psykologisk krigsførelse på følgende måde: “Den består i den planlagte anvendelse af propaganda og af de midler, der er egnede til at påvirke offentligheden, lidenskaberne, holdningerne og adfærden blandt mennesker, de være sig venner, neutrale eller fjender, med henblik på at bistå i virkeliggørelsen af landets nationale mål.” Hvad der her står på spil, er militærets landgang i underbevidsthedens sorte kontinent, regeringens kontrol med selve følsomheden i befolkningen; det er en hidtil uset udvidelse af kampzonen.

c — Terrorisme er historiens første følelsesforbrydelse. Det er ikke at have begået eller forberedt en handling, eller gjort sig til talsmand for denne eller hin antidemokratiske lære, der er det centrale i, hvad der bliver bebrejdet terroristen, men derimod at have spredt *rædsel* ved sin blotte eksistens. Og rædsel er en følelse. Terroristens handling, terroristens voldsanvendelse består i vedkommendes eksistens som rædselsvækkende eksistens. Der findes imidlertid ingen rædselsvækkende eksistens. Det der findes, er blot beretninger, iscenesættelser, nogle billeder, der med fuldt overlæg sigter mod

at frembringe en følelse af rædsel. Der gives dog måder, hvorpå sådanne beretninger og billeder kan modtages, og de uskadeliggør den nævnte følelse. Det er derfor, at det terroristiske ved et mord, et ansigt eller et slagord bliver det, der skal dominere den offentlighedsfølelse og den samfundsmæssige fortælling, der skal bestemme mordet, ansigtet og slagordet. Og her finder vi de kræfter, der er antiterrorismens allierede over alt: Det er det spektakulæres kræfter.

d — Det har nu været i mange år, at de antiterroristiske kræfter har lagt sig i selen for, at oprøret og den direkte aktion mod denne eller hin af imperiets håndlangere blev forbundet med frygt, i stedet for mentalt at blive forbundet med en følelse af befrielse, af at kunne ånde lettet op og være mindre alene i den automatiserede verden, der holder os nede. Alene måden, hvorpå “Black Bloc” omtales, skal nødvendiggøre angst, til trods for alle forklaringer om det modsatte. Angst for at blive berørt af “Black Bloc” eller angst for at blive sat i forbindelse dermed. Det er afgørende at få denne tryllebinding opløst: Man bør aldrig lade sig isolere og bringe i overensstemmelse med det billede af én og den følelse, der dermed automatisk følger. I stedet bør man vække en fornemmelse for sammensværgelse og på ny knytte revolutionsideen til ideen om voksende styrke og glæde. I forbindelse med opstandene i Toulouse og Nantes som følge af drabet på Rémi Fraisse blev der ødelagt nogle banker. I forlængelse af sin evige opgave med oprørsbekæmpelse så udsendte regeringen selvfølgelig hele tiden billeder af gadeopstande, ødelæggelser og banker

i flammer og rettede som sædvanlig sine anklager mod “Black Bloc”, “anarkister” og andre “ekstremister”. Men den operation fik ikke lige den tilstræbte virkning: Nogle fiffige sjæle havde på de ødelagte bankmure tagget “Behold jeres slanter for jer selv!” – Dér skete der noget: Har de “voldelige” humor nu? Det svarer i hvert fald ikke til det spektakulære samfunds fortælling.

3

Antiterrorisme er en global politik, der iværksættes nationalt

Argumenter

a — Det er velkendt, at af de 11 forslag til en fælles antiterroristisk lovgivning fremsat af Den Europæiske Union i efteråret 2001 “som reaktion på attentaterne af 11. september” var seks af dem allerede forberedt før attentaterne, fire var under forberedelse, mens kun ét var nyt, det om asylretten og indvandring. Vi ved også, at Storbritannien, der er et sandt lokomotiv på dette felt, allerede havde fået vedtaget sin *Terrorism Act* i år 2000, og den sigtede ligesom den efterfølgende europæiske lovgivning på undergravende bevægelser, dog uden at udsige det, og her først og fremmest på den daværende antiglobaliseringsbevægelse. General Fabio Mini var således ikke i tvivl efter G8-topmødet i Genova juli 2001: “Den voldsomme protest mod verdenssystemet [er] i et sådant tilfælde lig med terrorisme.”

b — I Ministerrådets hensigtserklæring om beslutningerne af 13. juni 2002 vedrørende bekæmpelse af terrorisme i Den Europæiske Union bliver enhver handling defineret som terroristisk, der vil kunne “forvolde alvorlig skade på et land eller en international organisation”, når handlingens ophavsmand har det mål “alvorligt at intimidere en befolkning” eller “ubeføjet at tvinge of-

fentlige myndigheder eller en international organisation til at gennemføre en eller anden handling eller til at afholde sig fra at gennemføre den”, eller også “alvorligt at destabilisere eller tilintetgøre grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale strukturer i et land eller i en international organisation”. Ved sin efterstræbte vaghed tillader denne definition at slå ned såvel på en generalstrejkebevægelse, der skal få en regering til at bøje af, som på et mod-topmøde samt som tilbehør på en organisation, der benytter sig af væbnet kamp. Og sådan var den da også blevet forstået i sin tid af mange aktivister. Og i det var der ikke noget nyt: Det var med den slags argumenter, at Margaret Thatcher i begyndelsen af 1980'erne havde forsøgt at bruge antiterroristisk lovgivning mod minearbejdernes strejke.

c — At sætte ind med terrorbekæmpelse mod protestbevægelser er i mellemtiden blevet sædvane. Således blev nogle personer i Spanien i forbindelse med den bevægelse, der kaldes “Indignados”, bragt for den antiterroristiske retsinstans *Audiencia Nacional*, fordi de havde deltaget i blokeringen af indgangen til det catalanske parlament i Barcelona, da der skulle stemmes om en spareplan. Blandt så mange andre i Grækenland var det nogle kammeraters tur til at blive truet med sådanne forholdsregler, fordi de havde besat rådhuset i forbindelse med en antiterroristisk aktion i Piræus. I Frankrig er nogle aktivister blevet dømt under henvisning til terrorbekæmpelse, fordi de blev anklaget for at have transporteret røgbomber og bøjede søm efter en protestbevægelse. Andre – det er dem fra Tarnac – bliver

rettsforfulgt under henvisning til de samme anklager, fordi de ifølge politiet har saboteret et TGV-banelegeme med metalkroge samt ikke mindst skrevet *Den kommende opstand*. I Italien er fire kammerater – Chiara, Claudio, Nicolò og Mattia – anklaget for terrorisme, fordi de har deltaget i en fælles aktion, som hele No TAV bevægelsen stod inde for,*** hvorved en damptrømler tilhørende anlægsbyggeriet for højhastighedslinjen Lyon-Torino blev sat i brand. Dette skulle så være terrorisme, fordi de ved at gøre det skulle have forsøgt at “tvinge myndighederne” til ikke at bygge denne linje og dermed gjort “landet stor skade” ved at påføre det et afbræk i dets “omdømme”. Derfor er de nu indsatte under fængsels- og retsforhold, der ellers er forbeholdt mafia-bosser. Og for nylig i Brasilien er det folk, der har tilladt sig at organisere protester mod verdensmesterskaberne i fodbold, som er blevet arresteret under henvisning til terrorbekæmpelse.

d — Under sådanne forhold er det derfor umuligt at forestille sig store protestbevægelser mod indvielsen af Den Europæiske Centralbanks hovedsæde i Frankfurt uden først at stille spørgsmålet om en forebyggende neutralisering af det redskab, Den Europæiske Union har udviklet mod sådanne politiske begivenheder. Vi er imidlertid nødsaget til at konstatere, at vi indtil videre intet steds har formået at neutralisere terrorbekæmpelse. En af årsagerne til, at det er mislykkedes for os indtil nu, skyldes måske, at vi altid har kæmpet mod antiterrorisme inden for nationens rammer, selvom det drejer sig om en global politik.

4

Eftersom den er en global politik, må antiterrorisme bekæmpes globalt

Argumenter

Som reaktion på Genova 2001 skrev chefredaktøren for *Rivista Italiana Difesa* [Italiensk tidsskrift for forsvar] følgende: “Eftersom ordensmagten udmærket kender disse antiglobalistiske guerillafolk, så kan det ikke være vanskeligt at få oprettet en europæisk-international databank med henblik på forlods at identificere farlige individer, infiltrere organisationerne og lige før en risikofyldt begivenhed tage forebyggende forholdsregler såsom at tvangsindsamle fingeraftryk, gennemføre grænsekontrol og ophæve Schengen-konventionen.” Endnu tydeligere foreslår en leder af et italiensk center for strategiske studier, at der over for “altermondialistiske” bevægelser oprettes “en generel kontrol med territoriet ved hjælp af et organiseret og permanent samarbejde mellem militære institutioner og lokale politistyrker”, at der skabes “specialiserede træningscentre, der skal virke i tæt samarbejde med forsvars- og indenrigsministerierne”, forhindres “organisering af internationale begivenheder, der skal gøre aktivisterne og deres motiver troværdige”, samt at “presse og medier opfordres til selvdisciplin (indbefattet ved hjælp af institutionel pression af mere eller mindre åbenlys karakter)”, at “straffeloven tilpasses”, at der “misin-

formeres og infiltreres ved hjælp af provokatører med henblik på at kontrollere og sabotere”, og endelig at der “gøres brug af gengæld alt efter omstændighederne”. Konklusionen lyder: “De institutioner, der deltager i denne store offensiv, må ligeledes få adgang til en hel vifte af de modforanstaltninger, der er blevet teoretiseret og anvendt af de amerikanske skoler for modoprør og af den franske for revolutionær krig.” Erindrer man nu den europæiske rækkevidde af den infiltrationsfunktion, den engelske officer Mark Kennedy havde, samt politiets strategi under de nylige mod-topmøder, så er det sikkert, at de anførte forslag ikke faldt forgæves, men udgør den globale politik, der føres over for os. Vi har derfor brug for en mod-strategi, og en mod-strategi, der er lige så global som fjendens manøvrer.

1 — Når deres taktik består i at isolere os i forhold til “befolkningen” for at få denne til at gå imod os, så må vi sørge for, at der til Frankfurt ikke blot kommer aktivister og militante, men også andre folk – alle de der er underlagt Den Europæiske Centralbanks obskøne politik.

2 — Når deres taktik består i at knytte følelsen af rædsel til de revolutionære bevægelser, så må vi vække latteren, få latteren over på vor side ved at udvise stor opfindsomhed. En “terrorist”, der får folk til at le, er ikke længere en terrorist.

3 — Når vi må kæmpe med antiterroristiske retssager på lokalt eller nationalt plan, så må vi benytte enhver lejlighed til at gøre dem i det mindste til en europæisk affære.

Det er meget beklageligt, at vi ikke var i stand til forvandle den skandale, som Mark Kennedy-sagen vakte i England, til en europæisk affære, hvad der kunne have bragt de forskellige politikorps’ fremgangsmåder for en dag, som benyttede sig af hans tjenester.

4 — Når de forsøger at stille det “normale”, apolitiske liv op over for de antikapitalistiske flokkes galskab, så må vi i stedet påvise det “normale” livs galskab og vise glæde ved en politik, der tager udgangspunkt i livet og i dagligdagen.

5 — Når modstandernes parti sejrer, fordi de har en global strategi over for os, mens vi ikke har en sådan strategi over for dem, så må vi genoptage den internationale strategiske debat i det mindste i Europa, for atter at blive i stand til at få greb om situationen.

Oversat fra fransk af Carsten Juhl

Oversætterens noter

* Den franske originaltekst bruger termen antiterrorisme, mens vi på dansk kan indsætte “terrorbekæmpelse”, når det mere er undertrykkelsen som virkning end undertrykkelsen som ’isme’ dvs. som politisk ideologi, der er på færde.

** Prærogativ = fortrinsret.

*** No TAV: Nej til højhastighedstog (TAV = Treno ad Alta Velocità), det vil bl.m.a. sige nej til tunnelbyggeriet gennem Alperne ved Val di Susa. Serge Quadrupani offentliggjorde i *Le Monde diplomatique*, Paris, december 2014, en artikel om de økologiske, økonomiske og militærstrategiske forhold omkring Val di Susa og højhastighedsforbindelsen gennem Alperne. Den blev oversat til norsk bokmål og publiceret i den norske udgave af *Le Monde diplomatique*, Oslo, januar 2015, s. 20-21, med titlen “Motstand i dalen” og underrubrikken “Myndighederne vil bygge en højhastighetslinje mellem Lyon og Torino til trods for at det er dyrt og unødvendig. En stor lokal mobilisering er nå i ferd med å avspore prosjektet.”